

Het is niet goed

Donderdagochtend, 20 april 2006.

Ik lig nog heerlijk te slapen, boven op zolder bij m'n moeder thuis, als opeens mijn telefoon gaat. Een familielid belt, totaal overstuur.

"April, er is iemand neergeschoten in De Hallen... ik denk dat het Thomas is. Het staat ook al op Teletekst. Ik zou zo snel mogelijk naar De Hallen gaan. Ik ga nu ook die kant op."

Meteen dringt het ook tot mij door. Ik zit rechtop in bed, mijn hart bonkt in mijn keel. Ik begrijp de boodschap, maar ik ben ook erg verward.

Dan slaat de paniek toe.

Angst.

Ik pak de afstandsbediening, zet de tv aan, druk op de Teletekst-knop en daar zie ik al: er is iemand neergeschoten in De Hallen. Het staat er écht.

Met de telefoon nog aan m'n oor spring ik uit bed. Het enige waar ik aan denk is 'naar De Hallen.' Zo snel mogelijk.

De adrenaline giert door mijn lichaam.

"Ik kleed me snel aan en stap in de auto!" schreeuw ik door de telefoon. Een wit joggingpak is het eerste wat ik in mijn kast zie, dus dat trek ik aan. Daarna ren ik naar beneden en zoek in mijn tasje naar de autosleutels. Ik trek mijn laarzen aan, doe de voordeur open en ren naar mijn auto.

Het is niet goed.

Het zijn maar vier woorden, maar ze spoken de hele tijd door mijn hoofd.

Buiten gaat de telefoon weer. Nu is het mijn beste vriendin. “Eep, ik hoor net iets afschuwelijks op de radio”, zegt ze.

Voordat ze verdergaat, onderbreek ik haar.

“Ik stap nu in de auto richting De Hallen,” zeg ik. “Het is niet goed.”

Mijn vriendin is in de buurt aan het werk en biedt aan om mee te gaan, maar ik mompel iets in de trant van: “Dat ga je niet redden, want ik rij nu weg.”

Ik hang op, stap de auto in en trek de deur dicht, maar als ik de sleutel omdraai start hij niet. De motor maakt een schrapend geluid, de sleutel een paar keer heen en weer draaien heeft geen enkele zin. Ik begin keihard op het stuur te rammen en te huilen. Nee, nee, nee... Een naar gevoel trekt door mijn hele lijf, ik kan bijna niet meer ademen. Wat gebeurt hier toch?

Het is niet goed, en waarom start die fucking auto niet?

Ik stap uit en begin te rennen, de wijk uit. Er is niemand op straat. Ik ren richting de grote weg, want daar kan ik misschien een taxi nemen. Ik bel de taxicentrale die in mijn telefoon staat, maar door de paniek zie ik opeens wazig en val op de grond. Daar zit ik, een paar tellen, gehurkt.

Ik weet even niet waar ik het zoeken moet, ik kan ook amper ademen. Ik kijk om me heen, voor me, achter me, maar ik zie niets. Geen auto, geen fietser, geen voetganger. Wat moet ik nou?

De telefoon gaat. Het is een collega. “Ik hoor het net van je vader op de radio,” zegt ze.

Ik leg meteen uit dat ik nu op straat sta, omdat mijn auto

niet startte. Dat ik nu richting de grote weg loop en op een bus of taxi wacht. Ik ben helemaal in de war, maar ik kan nog redelijk uit mijn woorden komen.

“Wacht,” zegt mijn collega. “Mijn zoon is thuis, ik vraag of hij je kan brengen. Ik bel hem meteen.”

Ik ben de wijk nog niet uit of hij staat al klaar. Ik stap in.

Wéér gaat de telefoon, weer mijn beste vriendin.

“Ik rij zo langs je werk,” zeg ik. “Als je mee wilt, moet je zo meteen buiten gaan staan, anders rij ik door.”

We rijden over de Ookmeerweg in Amsterdam-Osdorp. Daar staat ze, langs de kant van de weg. Ze stapt in en we rijden verder richting de snelweg, dan de Jan van Galenstraat op, in Amsterdam-West. Zoals altijd is het er druk, maar nu is het nog drukker dan normaal, omdat verderop het grote kruispunt is afgezet.

De rij auto's voor ons is lang.

“Pak de stoep!” schreeuw ik tegen de zoon van mijn collega.

“Ik betaal die boete wel voor je!” Het gaat niet snel genoeg.

“Kom!” zeg ik tegen mijn vriendin. “We gaan er hier uit.”

Ik trek de deur open, stap uit en ren zonder achterom te kijken zo hard als ik kan naar De Hallen, het café van mijn vader. De halve Jan van Galenstraat af, langs al die auto's. Ik steek over op het tramspoor, richting de andere kant van de straat, langs de winkels, totdat ik er ben.

Ik zie nog niets, behalve mijn zwager die met snelle passen mijn kant op loopt. Zijn ogen zijn knalrood en hij schudt zachtjes met zijn hoofd. Die blik in zijn ogen vergeet ik nóóit meer. Op dat moment voel ik dat het gedaan is. Hij zegt nog niets, maar zijn blik zegt genoeg.

Papa is dood.

Ik begin keihard te schreeuwen.

“Nee papa, nee papa, neeeeeeee!”

Ik probeer verder te lopen, maar het lijkt meer op strompe-len. Als ik dichterbij kom, pakken mijn zwager en een paar politieagenten mij vast. Opeens krijg ik zo’n raar gevoel vanbinnen, zoveel pijn in mijn lijf.

Ik kan niet meer ademen en ook niet meer op mijn benen staan. Ik schreeuw en begin te schoppen en slaan tegen alles wat ik maar kan raken. Iedereen probeert me in bedwang te houden, maar ik ga helemaal door het lint.

“Ik wil naar hem toe!” roep ik door mijn tranen heen.

“Papaaa! Papaaa!”

Ik roep hem, maar er komt geen antwoord.

Ik wil dichterbij komen, maar ze laten me niet gaan. Daar verzet ik mij net zolang tegen tot ik niet meer kan en me op de grond laat zakken.

“April, ga staan,” hoor ik iemand zeggen.

Maar dat lukt niet, ik kan niet meer.

Anderen helpen me overeind en proberen me te kalmeren.

“Stop met filmen!” roept iemand even later. “Waag het niet om dit uit te zenden.” Kennelijk is er al een cameraploeg aanwezig.

Enkele minuten later ben ik enigszins gekalmeerd, maar nog altijd in shock. Er zijn drie politieagenten bij me en twee familieleden. Ze stellen voor om langzaam richting De Hallen te lopen, maar er wordt wel al gezegd dat ik niet meer bij papa mag komen. Begeleid door agenten lopen we naar de voorkant van het café. Bij het eerste raam kijk ik opzij, misschien zie ik iets van papa. Maar ik kan niets zien, want de gordijntjes hangen er gewoon voor. Hoe dichterbij de ingang kom, hoe harder mijn hart bonkt. Voor de in-

gang hangt een wit doek, dus ik kan niet naar binnen kijken. De minuten die volgen trekken in een waas aan me voorbij. Ik loop richting het grote kruispunt van de Jan van Galenstraat en de Willem de Zwijgerlaan, waar een politieauto en een ambulance staan. De straat is inmiddels met rood-witte linten afgezet. De vriendin van mijn vader loopt me tegemoet, maar we zeggen niets. We janken alleen maar en geven elkaar een knuffel.

Agenten zeggen dat we mee kunnen gaan naar het bureau verderop, waar we worden opgevangen. Daar is ook Slachtofferhulp aanwezig.

Maar ik wil niet weg.

“Ik blijf hier, bij mijn vader,” zeg ik en wijs naar het bankje tegenover het café. Daar ga ik zitten, in m’n eentje.

Na een paar minuten komen mijn zwager en een paar anderen van de familie mij halen.

“Ik wil hier echt heel graag blijven zitten,” zeg ik, maar ze staan erop dat ik meega. In de komende uren gaat er toch niets gebeuren, zeggen ze. En ik kan hier ook niet alleen blijven zitten. Ik besluit om mee te gaan, wat ik helemaal niet wil.

Ik wil bij papa blijven.

Voor het politiebureau wachten een paar andere familieleden. Totaal verdoofd loop ik het bureau binnen, naar de bovenverdieping, waar nog meer familie staat.

Het houdt maar niet op, het is één grote chaos. Iedereen is van slag en er klinkt een hoop lawaai. Wat er allemaal wordt gezegd of gedaan gaat langs me heen. Mensen lopen door elkaar heen, vlak voor mijn neus, maar het lijkt alsof ze ver weg zijn.

Het voelt naar. In de tien minuten dat ik daar zit, komt er